

Kaikki ei ole aivan sitä, miltä näyttää.

ORKIDEA HUIJAUS

WSOY

Hanne
Kettunen

Auringon varjossa

*Hanne
Kettunen*

ORKIDEA- HUIJAUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENSIMMÄINEN PAINOS

© HANNE KETTUNEN JA WSOY, 2026

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN: 978-951-0-52437-4
PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Valheet virtaavat huuliltani, mutta ehkä niihin on sekoittunut
jokin totuuden hiven; teidän tehtävänne on etsiä tämä totuus
ja päättää, onko mikään osa siitä säilyttämisen arvoista.*

VIRGINIA WOOLF, OMA HUONE, TAMMI, 1980
SUOMENTANUT: KIRSTI SIMONSUURI

PROLOGI

TÄÄLLÄ HAISEE uudelta rahalta, mies mietti ties kuinka monetta kertaa kulkiessaan Puerto Banúsin sataman kävelytietä pitkin. Iltaisin Marbellan luksusrantaan parkkeerattujen miljoonajahtien kansilla näkyi – ja ennen kaikkea kuului – nuoria äkkirikkaita, jotka eivät osanneet elää kaiken sen varallisuuden kanssa. Kryptomiljonäärejä ja muita nettiajan tyyppejä, joille oikean työn tekeminen oli vierasta. Täällä jos jossain rahaa oli helppo tuhlaa. Rannan ravintoloissa sai pulittaa jäätelöannoksesta viisikymppiä, aurinkotuolista neljäsataa ja talosta 15 miljoonaa. Setelit viuhuivat ja musiikki pauhasi, kun Banúsin aurinkolasipäinen ylimystö eli ikuista kesää. Miestä iljetti, ja hän mietti taas, että tämän täytyi olla viimeinen kerta.

Hän löysi oikean varastokopin, avasi sen ja nappasi painavan säkin mukaansa. Hän ei tiennyt, mitä sen sisällä oli, eikä halunnut tietää. Hän oli jo vuosia sitten oppinut olemaan kysymättä. Hän tuli paikalle, teki mitä piti, häipyi ja sai palkkionsa. Hän sulki kopin ja katsoi ympärilleen. Huvijahtien kyljet kiiltelivät auringossa, valtavat kukkaistutukset oli juuri siistitty, eikä kävelytiellä näkynyt roskaa roskaa. Kaikki oli hyvin kiiltokuvamaista. Hän oli ajoittanut piipahduksensa tarkkaan: tähän aikaan aamusta täällä ei näkyisi ketään, jota kiinnostaisivat hänen touhunsu.

Sataman jälkeen alkavalla rantatiellä asteli jo turisteja, hitto. Valkoisein pukeutunut pariskunta lähestyi häntä, olivat varmaankin matkalla varaamaan parasta aurinkotuolia. Jos heillä olisi kunnolla rahaa, he olisivat tehneet ennakkovarauksen johonkin *beach clubiin*, hoitaneet itselleen muutamalla satsella hienon rantamajan, *caban*an, eivätkä vaeltaisi heti aamusta rahvaan joukossa etsimässä parasta huonoa aurinkotuolia, mies mietti. Pariskunta huokui lapsellista innostusta kävellessään kuuluisaa keltaista mailia, muutaman kilometrin mittaista kävelyreittiä, jonka kellertävä santa johdatti läpi Marbellan rantojen. Toisessa päässä Banús, toisessa halvimmat majatalot ja siitä eteenpäin jotain ihan muuta, mistä nämä ihmiset eivät haluaisi tietää mitään. Mies oli pukeutunut valkoiseen kauluspaitaan ja shortseihin, joihin oli painettu toistuvana ketjuna kultaisella värillä sana Gucci. Naisella oli yllään kultaiset bikinit, jotka oli verhottu valkeaan pellavamekkoon. Tai aamutakilta se enemmän näytti. Nuo bikinit eivät tulisi koskaan näkemään vettä, ne olivat vain patsasteluun ostetut, tätä matkaa varten. Kaikesta päätellen tämä pari ei ollut täällä jäädäkseen, heistä ei todennäköisesti tulisi ongelmaa.

Pariskunta katsoi häntä vain nopean vilkaisun verran, mutta hän ehti nähdä heidän mielipiteensä: hän ei kuulunut maisemaan, josta oli maksettu kova hinta. Työn tekemisen tulisi pysyä pois näkyvistä, eikä tällä kävelytiellä pitänyt törmätä farkkuihin ja t-paitaan sonnustautuneeseen ukkoon, joka ähisi roudatessaan jotakin painavaa. Mies väläytti pariskunnalle parhaan hymynsä, nosti käden lippaan ja huikkasi englanniksi: »Huomenta! Olettepa upea näky, huh!»

Naisen kasvot kirkastuivat, ja halveksuva katse sulii kasvoilta. Imartelu kelpasi kaikille, luokasta riippumatta. He unohtaisivat nähneensä hänet säkkeineen viimeistään ensimmä-

mäisen luksusjahdin kohdalla. Mies kääntyi kujalle, jonne hän oli jättänyt autonsa poikittain keskelle jalkakäytävää. Kulhantanut Corolla erottui hohtavien urheiluautojen joukosta kuin mätä hammas. Mies heitti säkin takakonttiin. Ainakaan se ei tuntunut ruumiilta, hän mietti helpottuneena. Sekin olisi aina teoriassa mahdollista, jengikiistat olivat viime kuukausina taas pahentuneet irlantilaisten ansiosta. Vasta viime kuussa oli eräskin hyvämaineinen perheenisä ammuttu keskellä kirkasta päivää.

Mies istui autoonsa, pyyhki lippalakin alle muodostuneen hien otsaltaan ja vajosi hetkeksi ajatuksiinsa. Hänen olisi keksittävä jokin keino päästä pois. Hän oli ajautunut tänne pakon edessä mutta jäänyt, koska näki ahneuksissaan täällä mahdollisuuksia, ja lopulta hän oli jumittunut umpikujaan. Aurinkorannikon lupaus vapaudesta ja helpoista keikoista oli muuttunut jatkuvaksi vaaratilanteeksi ja rengin töiksi.

Hänen oli tehtävä suunnitelma, aivan kuin ennen vanhaan. Mutta ensin hänen olisi vietävä tämä paketti ja jatkettava sitten seuraavaan kohteeseen. Iltapäivällä ehtisi kurvata Fugen kautta kurkkaamaan, mitä Suomi-yhteisölle kuului. Näkemään ehkä hänet.

LUKU 1

OLI POIKKEUKSELLISEN epämiellyttävä sää, jopa Helsingin mittakaavassa. Tuuli vihmoi suoraan mereltä kylmää, kosteaa ilmaa, joka tunkeutui kaikkien vaatekerrosten läpi. Tuuli helisytti vanhoja ikkunalaseja asunnossa, jossa Mia Hollmén valmistautui viikon parhaaseen hetkeen. Hän napautti keraamisen pesualtaan yläpuolelta oven auki, otti rivistä kaksi viinilasiasia ja asetti ne tyhjälle marmorisaarekkeelle. Hän kaatoi tummaa viiniä laseihin, ohjasi karanneet hiussuortuvat takaisin korvan taakse, pyöräytti lasiaan ja hengitti sisään viinin maailmaa.

Mia oli halunnut avioeron jälkeenkin vaalia perinnettä yhteisestä sunnuntailounaasta ja kutsui aikuiset lapsensa yhä joka viikko paikalle. Joskus pahimpien teinivuosien aikana Mia oli miettinyt, tunsiko hän lapsiaan ollenkaan, oliko onnistunut pitämään yllä hyvää suhdetta heihin. Vaikeina vuosina Mia oli keskittynyt rutiineihin ja rajoihin, niihin kahteen asiaan, joita hänen lapsuudessaan ei ollut. Ja nyt hänellä oli kaksi upeaa, menestynyttä ja omillaan pärjäävää lasta, jotka yhä tapasivat äitiään viikoittain. Melkoinen onnistuminen kasvatustehtävässä, kun oli rakentanut samalla uraa, mikä ei monelle olisi edes mahdollista.

Mia oli jo yli kahdenkymmenen vuoden ajan palvellut puolustusasianajajana Suomen tunnetuimpia ja menesty-

neimpiä taiteilijoita, johtajia ja poliitikkoja. Hän tunsi jokaisen siistin solmion ja moitteettoman jakkupuvun takaa löytyvät luurangot – mitä rikkaampi asiakas, sitä varmemmin tällä oli salattavaa. Mutta yhtä varmasti heidän tapauksistaan löytyi aina jokin porsaanreikä. Mia onnistui kaivamaan taustatyölään lähes poikkeuksetta esiin jotakin sellaista, mitä vastapuoli ei joko ollut tiennyt tai osannut tilkitä oikein. Melkein kaikki argumentit sai vesitettyä, kun riittävästi penkoi ja käänteli. Tosiasiat riippuivat kertojasta, näkökulmasta ja siitä, mitä varjoon jätettiin. Mia oli ylpeä puolustusasianajajan urastaan, vaikka se oli muovautunut hieman erilaiseksi kuin mitä hän oli idealistisena yhdeksäntoistavuotiaana ajatellut.

»Taisin kuulla oikein, kyllä täällä kilahti. Joko saa ottaa ensituoksut?» keittiöön astellut Olivia kysyi ja nappasi toisen lasesta. Hän pyöräytti viiniä vauhdikkaalla kierteellä ja upotti nenänsä syvälle lasiin. Olivian kasvoille kohosi tyytyväinen hymy, kun hän veikkasi: »Pinot Noir?»

»Jep, Bourgognesta, otin testiin ensi kertaa. Vaikuttaa hyvältä.»

»Sinä osaat kyllä valita aina parhaat, eiköhän tämäkin toimi.»

Mian esikoistytär ei yleensä mielistellyt äitiään, joten Mia piti valittua taktiikkaa kiinnostavana. Tytöllä oli päinvastoin taipumus löytää kritiikin aiheita äidistään, ja he ottivat siksi säännöllisin väliajoin yhteen vielä nykyäänkin. Hillitysti ja järkevästi, mutta kuitenkin. Olivia oli kuin äitinsä kopio, ja se jos jokin sai ihmisen ärsyyntymään toiseen helpolla. He olivat kumpikin ihmisiä, jotka selviävät aivan kaikista tilanteista. Toisaalta he eivät kovin helposti joutuneet hankaluuksiin, koska ennakoivat kaiken. Olivian elämässä kaikki oli suunniteltua ja valmiiksi tulevaisuutta varten aseteltua: opintojen jälkeen edessä olisivat

työt, puoliso ja keskiverto määrä lapsia valoisassa kerrostalo-asunnossa keskustassa. Tai ehkä omakotitalossa Espoossa, jos puoliso niin haluaisi, piti hän sitä joustovaraa suunnitelmissakin olla. Muiden olisi vain hyväksyttävä osansa Olivian suunnitelmissa. Äidin ei pitäisi puuttua lastensa elämään liikaa, mutta välillä Mian teki mieli ravistella Oliviaa, kun hän näki, miten upeita miehiä tämä oli päästänyt elämästään, koska seurustelu ei ollut vielä osa suunnitelmaa. Olivian mukaan hänellä ei ollut nyt tarvetta miehille – vaikka ehkä kaikista eniten juuri intiimi läheisyys vahvistaisi herkkyyttä, jota elämässä tarvitaan. Tekisi hyvää meille kummallekin, Mia mietti, tässä asiassa Olivian ei olisi tarvinnut olla äitinsä kaltainen.

Tyttö oli perinyt äidiltään onneksi myös kunnianhimoa ja sitoutumista. Oliviassa oli sellaista voimaa ja vimmaa, jolla voisi johtaa maata, tai ainakin oikeussalia. Ensimmäisten vuosien opinnot olivat edenneet huipputahtia ja Mia näki jo, että Oliviasta voisi tulla upea asianajaja. Ehkä jopa kollega joskus, se voisi olla heille helpompi väylä mutkattomaan suhteeseen.

Tänään Olivia oli yllättäen soittanut Mialle heti aamusta ja kysynyt, sopisiko tulla paikalle jo ennen lounasta. Mia suostui, vaikka olisi mieluummin valmistautunut sunnuntailounaasiin juuri sillä samalla kaavalla, jolla hän oli jo lähes kymmenen vuoden ajan toiminut: pitkä lenkki merenrantoja pitkin, ruoka tulille, hetki viikon aikana kertyneiden lehtien parissa ja sitten kattaus, lounaan viimeistely ja viinin avaaminen. Tänään hän oli uhrannut tavallisesti lehtien kanssa viettämänsä ajan Olivialle, joka oli käyttäytynyt erittäin kummallisesti, nyt kun asiaa tarkemmin mietti.

He olivat viritelleet keskustelua olohuoneen puolella, mutta se eteni vielä tavallistakin tahmaisemmin. Yleensä he

löysivät yhteistä puhuttavaa Olivian opinnoista, ja Mia nautti saadessaan auttaa tyttärtään lain kiemuroiden ymmärtämisessä, mutta tänään Olivia oli väistellyt Mian kysymyksiä kandidaatin tutkielmasta ja viimeisistä kurssivalinnoista. Mia oli ehdottanut hyviä kohteita kandityötä varten jo viikkoja sitten ja olisi halunnut kuulla Olivian näkemykset niistä, mutta ei saanut mitään irti. Puheenaiheiden lista oli loppunut nopeasti kesken, kun opintoja ei käyty läpi. Mia oli paennut keittiöön ruoan viimeistelyn varjolla tajuttuaan, että hän oli kiusaantunut kahdenkeskisestä ajasta oman tyttärensä kanssa. Ehkä tämä oli vain alkukankeutta, Mia ajatteli ja vastasi Olivian kippistelyeleeseen. Hän maistoi erinomaiseksi osoittautunutta viiniä ja katsoi, kun Olivia istahti saarekkeen ääreen jyrkälle tammijakkaralle vaitonaisena. Olivia katseli käsiään, kuin hänellä olisi jotakin mielensä päällä. Mia avasi uuden aiheen siinä toivossa, että juttu alkaisi luistamaan paremmin.

»Ruoka tekee lopun työn itse, voidaan nauttia hetki rauhasta ennen kuin muut pärähtävät paikalle. Isäskin oli tänään ehkä tulossa, onko sinulla tietoa, miksi?»

»Ei, en tiennyt, että isä on tulossa.» Olivia nosti katseensa Miaan ja ilme näytti ohikiitävän hetken huolestuneelta. »Mutta eikö se ole ihan kiva, että ollaan välillä kaikki koossa?» hän jatkoi haastavaan sävyyn.

Juuri tämä teki Oliviasta pelottavan: hänellä oli taito napata sanojen alta toisen ihmisen piiloviestit ja käydä heti niiden kimppuun. Olivia ei antanut minkään mennä sormien läpi, mikä teki hänestä hankalan ystävän mutta loistavan syyttäjän, Mia mietti ylpeänä. Mialle syyttäjän rooli ei koskaan olisi ollut oikea, hänestä oli vaikeaa etsiä tapoja rankaista toisia. Vaikka totta puhuen Mialla oli uransa aikana ollut useampi asiakas, joita hänen olisi tehnyt itsekin mieli rankaista.

»Siis saahan koska tahansa tulla! Hän vain on harvemmin täällä käynyt, niin mietin, onko hänellä jotain sydämen päällä», Mia sanoi pehmeämmin, ettei kuulostaisi liian tylyltä.

Ei Teemussa mitään vikaa ollut, ja he tulivat toimeen niin kuin järkevät eronneet puoliset tulivat, mutta eivät he nyt sentään yleensä vapaa-aikaa yhdessä viettäneet. Heillä ei ollut mitään varsinaista hoidettavaakaan keskenään, mitään mistä pitäisi sinänsä jutella. Avioero oli aikanaan ollut helppo ja selkeä – paperithan olivat tietysti olleet alusta asti kunnossa ja kaikki eroon liittyvä oli saatu nopeasti alta pois. Liitto oli loppunut klassisesti tilanteessa, jossa tiimi oli hyvä ja ystävyys vankkaa, mutta romantiikkaa ei ollut enää nimeksikään. Mia oli silloin katsonut parhaaksi viheltää pelin poikki, ennen kuin jompikumpi tekisi jotakin julmaa läheisyydenkaipuuksaan.

He olivat asuneet saman katon alla lasten poismuuttoon saakka. Teemu oli pakannut tavaransa sillä sekunnilla, kun Olivian pikkuveljelle Niklakselle vuokrattu muuttopaku ujutautui läpi vanhan talon ahtaan porttikongin. Mia oli jäänyt yksin asumaan perheen suureen jugendasuntoon kaupungin keskustassa, vain muutaman korttelin päähän sekä Teemusta että lapsista. Elämä oli nyt hyvää. Mialla oli paljon omaa aikaa, mielekäs työ ja asiat hallinnassa. Välillä, kun Mia katseli asuntonsa huolella sisustettuja nurkkia, hän joutui muistuttamaan itseään omasta menneisyydestään ja siitä, miten lähellä oli ollut, ettei hänellä olisi pääsyä mihinkään nykyisen elämänsä etuoikeuksiin. Mia oli tehnyt valtavan luokkahypyn syrjäytymisvaarassa olevasta nuoresta erittäin hyvätuloiseksi juristiksi, ja hän opetti lapsilleenkin aina, että ihmisen pitää pärjätä myös omillaan. Jokainen todella voi olla oman onnensa seppä.

Avioero oli ollut lopulta luonnollinen tapahtuma, kuin suunniteltu vaihe hyvien yhdessä vietettyjen vuosien jälkeen.

Mia ajatteli, että suhde Teemuun oli palvellut häntä erinomaisesti elämänvaiheessa nimeltä »perhe». Heillä oli ollut toimiva, iloa täynnä oleva suhde ja perhearki, joka oli vähitellen hiipunut pois intohimovyöhykkeeltä, eikä heistä kumpikaan ollut osannut tai jaksanut pysäyttää hiipumista. Teemu oli ottanut eron raskaammin mutta löytänyt nopeasti vierelleen uuden kumppanin, Ellin. Reilusti nuoremman kumppanin, se oli sanottava. Sellaisen, jonka iho vastusti tyynyn ryppyjä kokonaisen yön ilman vaivalloisia kasvoteppejä. Vaikka ero ei ollut tehnyt Miasta katkeraa, Teemun nuori tyttöystävä muistutti väistämättä siitä, minkälaista heilläkin oli ennen ollut. Tai oikeastaan: se muistutti siitä, minkälainen Mia oli ollut ennen.

Mia oli tavannut Teemun opiskeluaikana, kun he olivat kumpikin olleet täynnä elämän tarmoa ja varmuutta. Teemu oli ollut hassutteleva teekkari ja Mia luotisuora oikiksen opiskelija. Teemun vallattomassa sekoilussa oli ollut jotain kiinnostavaa, ja Mia oli tullut aina hyvälle tuulelle Teemun kanssa. Teemulla oli silmäkulmassa samanlainen pilke kuin isällä, mutta ei samaa ahnasta mieltä vaan joustava, Mian tavoitteisiin sopiva ote elämään. Mikä tärkeintä, Mialla oli ollut turvallinen olo miehen vierellä. Ehjä lapsuus tekee ihmisestä hyvinkin optimistisen, ja Teemun naiivius oli ollut Mialle elintärkeää. Havaijipaitainen terapeutti repsottavassa nojatuolissaan oli aikanaan ehdottanut Mialle, josko Teemun järkkymätön turvallisuudentunne olisi ollut suuri tai jopa ainoa syy siihen, miksi Mia oli halunnut olla Teemun kanssa. Havaiji-Harri oli koko viiden kerran terapiasuhteen ajan yrittänyt todistaa, että Mia ei kyennyt sitoutumaan ihmisiin vain heidän itsensä takia vaan kohteli heitä välineinä saavuttaakseen haluamansa. Mia oli lopettanut terapian viiden kerran jälkeen, ei pahantahtoisuuttaan vaan varovaisuuttaan. Hän ei ollut saanut siitä mitään.

Mia ja Teemu olivat menneet naimisiin samana vuonna, kun Mia sai ensimmäisen työpaikkansa asianajotoimisto Widgrenistä. Käsikirjoituksen mukaisesti he olivat saaneet pian kaksi lasta kahden ja puolen vuoden ikäerolla. Kun Mia oli palannut töihin melko nopeasti molempien synnytysten jälkeen, Teemu oli hoitanut lapsia koti-isänä ensimmäiset vuodet. Kaikki oli mennyt hyvin, niin kuin asioiden piti mennä. Miksi Teemun tarvitsisi tänään tulla juttelemaan?

»No, me saamme pian tietää, mitä hänellä on mielessä, mutta onpa kiva olla hetki ihan kahdestaan! Mitä kuuluu, ei olla pitkään aikaan juteltu rauhassa?» Mia yritti vielä kerran luontevaa keskustelua tyttärensä kanssa.

Olivia asetti lasinsa takaisin pöydälle ja laski kätensä syliinsä.

»Iskä varoitteli, ettet varmaan tule pitämään tästä, niin ajattelin, että puhutaan ihan kahdestaan ensin», hän sanoi.

Vai arveli *iskä* niin, Mia mietti ja valmistautui pahimpaan. Hän ohitti pienen turhautumisen, jonka huomasi puskevan esiin joka kerta, kun Teemun läheisempää suhdetta Oliviaan alleviivattiin, ja yritti sen sijaan miettiä, mitä sellaista Olivialla voisi olla kerrottavanaan, mistä hän ei äitinä pitäisi. Tytön pitäisi kyllä tietää, ettei Mia helpolla tuominnut muiden valintoja, ei hänellä ollut sellaiseen varaa omien touhujensa jälkeen. Toki niistä Olivia ei tiennyt mitään ja hyvä niin, omat vanhemmat on hyvä nähdä todellisuutta paremmassa valossa. Mikä tahansa Oliviaa vaivasikin, siitä varmasti selvittäisiin, olipa sitten kyseessä vaikka vahinkoraskaus. Kunhan peruspalikat on kunnossa: oma koti, järkevä koulutus...

Olivia keskeytti Mian ajatusvyöryn ja sanoi:

»Äiti, aion lopettaa oikiksessa. En halua tulla samanlaiseksi kuin sinä.»

LUKU 2

MIA KIIHDYTTI askeltaan Eiranrannan kallioiden ylämäessä. Hän loikki mutkittelevan polun kivien yli ulkomuistista ja loi kallion päällä kasvavalle vanhalle puulle vain nopean katseen. Eilisen lounaan käänneet mietityttivät yhä. Olivian kanssa meheväksi äitynyt riita oli haudattu keskeneräisenä, kun Niklaksen reipas veijarienergia ei jättänyt tilaa muiden pienille kähinöille. Mia kirjasi eilisen lounaan samanlaiseksi kuin kaikki muutkin vuosien aikana: he nauroivat, keskustelivat ruoasta kohteliaasti ja aina kun tunnelma kävi liian vaiheiseksi, Niklaksen hihasta löytyi uusi kommellus kerrottavaksi.

Teemu ei lopulta ollut edes ilmaantunut paikalle, onneksi. Mia ei olisi jaksanut katsella isä–tytär-liittoumaa juuri nyt. Kukaan ei kertonut ennen lasten saamista, että perheen sisällä on monta eri dynamiikkaa, että suosikkilapsia todella voi olla eikä omaan lapseen välttämättä osaa rakentaa hyvää yhteyttä. Tai että sitä voi olla katkera puolisolleen, joka osaa kesyttää lapsen puolelleen. Kun lapset ovat pieniä, he jumaloivat vanhempiaan. Kaikki naurattaa ja ihastuttaa. Viimeistään teini-iässä syntyy rakoja, jotka voivat kasvaa valtaviksi kuiluiksi, jos ei ole tarkkana. Mia ei ehkä aina ollut ollut tarkkana, se oli myönnettävä. Ei Oliviakaan ollut helpoin lapsi ollut, ja eilinen oli siitä hyvä osoitus.

Yleensä ohittaessaan lenkillään tämän kohdan Mia mietti mielessään kaikkia niitä kertoja, kun oli tullut lasten kanssa tänne heittelemään kiviä, uimaan tai vain kävelemään. Olivialla oli ollut ilmiömäinen leivänheittokyky, tyttö saattoi saada seitsemänkin rinkulaa aikaiseksi kylmään meriveteen. Olivia sinkosi nyt henkisiä rinkuloita Miaa päin. *En halua tulla samanlaiseksi kuin sinä.* Iso rinkula, siinä, missä kivi ensimmäistä kertaa murtaa veden. Oikiksen lopettaminen mielenosoituksena äitiä kohtaan tuntui naurettavan lapselliselta, kapeakatseiselta liikkeeltä, jollaista hän ei olisi Olivialta odottanut. Vai oliko mahdollista, että tämä ei todellakaan ollut mikään äidinmurha, vaan Olivian aito huoli siitä, että hän kasvaisi Mian kaltaiseksi? Toinen rinkula, melkein yhtä iso. Keskustelu ei ollut mennyt hyvin, ei todellakaan. »Mitä helvettiä sinä sekoilet», oli joku sanonut, »etkö ymmärrä, miten iso etuoikeus on edes olla tuossa koulussa?» oli myös kuultu. Mia oli ajanut tyttärensä nurkkaan kaikella vanhemman auktoriteetillaan, maanitellut, vaatinut ja komentanut ymmärtämään, että päätös oli heikko ja pelkkä äidin vastustaminen ei ollut syy pilata omaa tulevaisuuttaan. Olivia oli kädet puuskassa vastannut, ettei kyse ollut aina Miasta, vaan päätöksen takana oli ajatus työn tuomasta kyynisyydestä, jonka hän väitti äidistään huomaavansa. Harjoitellun kuuloinen puhe kuulosti hyvin paljon siltä, että kyse todella oli Miasta. Miaa ärsytti ajatella, että hänet nähtiin kylmänä ja kyynisenä olentona. Ärsytti, että annettiin ymmärtää työn muovaavan Miaa. Kolmas rinkula.

Erityisesti ärsytti, että keskustelu oli käyty jo ennen häntä Teemun kanssa. Olivia seisoι niin vakaasti päätöksensä takana, että se oli ilmiselvästi lukittu jo ennen äidin kohtaamista. Oli turhauttavaa tietää, että Teemulla oli ollut aikaa ja rauhaa antaa mielipide asiaan, ehkä jopa vaikuttaa siihen, mitä Olivia

päätti, ja Mian tehtäväksi oli jäänyt vain kuunnella tykitystä siitä, miten hänen huolella rakentamansa ura voisi Olivian mukaan pilata ihmisen.

»Pelkään, että minustakin olisi joskus ok hankkia kar-mealle tyypille pienempi tuomio tai nostaa syyte sellaista ihmistä vastaan, jolle elämä on muutenkin jo liian vaikeaa. En ymmärrä, miten voit tehdä niin», Olivia oli sanonut.

Onko se ok? Mia oli itsekin usein kyseenalaistanut työnsä järkevyyttä. Hän oli halunnut asianajajaksi juuri siksi, että halusi korjata vääryyksiä, mutta oli päätynyt kuitenkin erään erittäin innostavan professorin ohjaamana puolustuksen puolelle. Sillä polulla hän oli kieltämättä joutunut joskus miettimään, mikä on moraalinen ja lain välinen suhde.

Mian oli vaikea vastustaa kiusausta olla tähtiasianajaja, se, joka pystyi hyödyntämään lain aukkoja asiakasta parhaiten palvelevalla tavalla, vaikka se saattoikin aiheuttaa helpomman tuomion tai jopa vapautuksen vääristä teoista. Hän oli kuitenkin aina ajatellut palvelevansa ensisijaisesti systeemiä. Jos hän pystyi osoittamaan lain puutteet, ne voitiin myös korjata. Mutta tämäkin selitys oli alkanut tuntua ohuemmalta vuosi vuodelta ja erityisesti juuri nyt.

Olivia ei tiennytkään, miten tuoreeseen haavaan hän oli osunut. Viimeksi kuluneella viikolla Mia oli löytänyt itsensä työpöytänsä äärestä miettimässä, halusiko hän jatkaa. Hänellä oli asiakkaana Suomen rikkaimpien ihmisten joukkoon lukeutuva mies, jota syytettiin petoksesta ja ympäristörikoksesta. Miehen mennyt toiminta ei millään tavalla vakuuttanut Miaa siitä, että syytökset olivat katteettomia, ja kuin todisteeksi rikoksista miehen asenne oli lisäksi kammottava. Hän oli valan pilaama despootti, joka tiesi saavansa rahalla juuri sen, mitä

halusi. Siksi hän oli asianajotoimisto Widgrenin palkannutkin, hän tiesi saavansa sieltä juuri Mian kaltaisen hain ajamaan asiaansa. Mia oli työskennellyt tapauksen parissa jo viikkoja ja tehnyt sen, minkä parhaiten osasi: löytänyt väyliä uida pahimpien karikoiden yli niin, ettei arvon herran mittatilauspuvusta kastuisi yhtään ylimääräistä villalankaa. Perjantai-iltana hän oli nojannut tummanruskeaan työpöytänsä hiljennessä toimistossa ja kysynyt itseltään taas kerran: aionko oikeasti tehdä tämän? Voinko elää tämän kanssa? Hän tiesi, että vastaus olisi taas kyllä. Työmoraali voitti aina. Hän oli alkanut pelätä, että se tuhoaisi hänet lopulta.

Mia juoksi yhä kovempaa, puuskutti ja pudisteli päätään omille ajatuksilleen. Vastaan hölkkäävä naapuri kohotti hämmentyneenä kättään tuttuun, lähes joka-aamuiseen tervehdykseen, eikä Mia vastannut. Luulkoon, etten nähnyt häntä pimeässä. Mia kiihdytti vielä. Hän halusi tuntea maitohapot reisissään viimeisen kilometrin aikana, oli saatava adrenaliinia ja vauhtia kehoon.

Mia treenasi joka aamu: mieluiten ulkona raittiissa ilmassa, niin kuin tänään. Merenrantaa pitkin juostessa sai ajatukset riviin ja siitä oikeisiin lokeroihinsa, odottamaan myöhempää käsittelyä.

Hän nautti eniten lenkeistä, joilla aivoille oli jotakin oikein vaikeaa työstettävää, ja niitä oli tätä nykyä yhä harvemmin. Hänen työnsä oli muuttunut viime aikoina välillä tuskastuttavan tutuksi, helpoksikin jopa, ja hän oli itse jo jonkin aikaa kyseenalaistanut, oliko valittu polku oikea. Alkuaikojen halu palvella ja auttaa, ratkaista kinkkisiä ongelmia ja olla viisaampi kuin vastapuoli oli muuttunut jossain kohtaa. Hän loi itselleen merkityksellisyyttä asettamalla tavoitteita, joista jäljellä

oli enää asianajotoimiston osakkuus. Nyt se oli jo niin lähellä, että Mia oli alkanut miettiä, mikä sen jälkeen pitäisi hänet motivoituneena.

Viimeinen kilometri meni ennätysvauhdilla, ajatukset eivät ehtisi tänään suoriksi asti. Mia saavutti kotitalonsa vanhat kiviportaavat alle viidessä minuutissa ja pysähtyi hetkeksi nojaamaan polviinsa. Hän tunsu kehon kuohuvan treenin jälkeistä euforiaa. Ehkä tästä tulisi vielä ihan hyvä päivä.

Suihkusta päästyään Mialla oli jo lähes normaali olo. Riidasta Olivian kanssa oli jäljellä enää viimeinen, pienin rinkula, joka painuisi pian meren syleilyyn, kun hän vain tarttuisi arjen askareisiin. Toiminta peittoaa tunteet. Hän otti vielä hetken tietoista hengitystä paksuun pyyhkeeseen kietoutuneena ja painoi sitten napista musiikin päälle koko asuntoon. Tasan kahdenkymmenen yhdeksän minuutin kuluttua hän astui taas kadulle tehtyään kaiken aivan kuin minä tahansa työaamuna: hän oli surauttanut toiseksi aamiaisekseen proteiinipitoisen smoothien, tehnyt huolella kevyen meikin, pukeutunut tiheään neulotun merinovillaneuleen siistin kynähameen kaveriksi.

Viisi vaille yhdeksän Mian punapohjaiset nilkkurit veivät häntä vauhdilla kohti kivilinnaa, jonka paksujen seinien suojassa he rakensivat jo valmiiksi varakkaille asiakkailleen yhä lisää varallisuutta säästämällä heitä turhilta ongelmilta. Mia astui automaattisesti avautuvien, raskaiden ovien suojaan ja marssi suoraan hisseille. Matkalla ylimpään kerrokseen Mia joutui tietoisesti karistamaan mielestään Olivian ja orastavan huonon omantunnon tavastaan kohdata tämän kertoma. Vanhemmuudessa oli eniten yllättänyt se, miten hallitsemattomia omatkin tunteet voivat olla ja miten usein joutui soimaamaan itseään vääristä tavoista ratkaista konfliktit. Kukaan ei provo-

soi tunteita yhtä paljon kuin oma lapsi, ja sen ymmärtäessään Mia oli joutunut antamaan mielessään hiukan armoa omalle äidilleenkin. Hän kuitenkin pudisti saman tien äidin mielestään.

Mia veti kasvoilleen tutun kohteliaisuuden ja charmin maskin, hengitti kerran syvään sisään nenän kautta ja ulos koko kehoa hyödyntäen ja rentoutui: päivän show sai alkaa. Tässä ainakin hän oli hyvä.

Rakkautta, huijareita ja paahtavaa aurinkoa

Puolustusasianajaja Mia Hollmén uskoo, että vuoroa ei odoteta, se otetaan. Hän on onnistunut rakentamaan menestyksekkään uran ja hulpeat puitteet elämälleen. Kaikki tuntuu olevan lähes täydellistä, kunnes Olivia-tytär kertoo järisyttävän uutisen ja Mia tekee ison virheen oikeudessa.

Mia pakenee elämäänsä Fuengirolaan ja löytää sieltä ystäväpiirin, joka häneltä on aina puuttunut. Naiset urheilevat ja juoruilevat yhdessä ja nauttivat elämästään, sillä Espanjassa aurinko paistaa aina ja arki tuntuu helpolta. Paitsi silloin, kun on joutunut romanssi-huijauksen kohteeksi.

Mia alkaa auttaa huijauksen uhria ja joutuu kasvokkain moraalin rajojen kanssa. Onko Miassa sittenkin jotakin samaa kuin hänen isässään, joka katosi mystisesti Mian ollessa 13? Ja miksi Mian kohtaama komea mies ei suostu kertomaan ammattiaan?

Meitä kaikkia voi huijata – myös huijareita.

